

по този начинъ ще ставатъ и въ Тракия и въ Македония, естествено ще намиратъ отзивъ и въ Сѣверна България, и тъй мира въ Истокъ ще бжде твърдѣ проблематически. Кървавитѣ сѣѣни, които минжлата година растрогнахъ цѣла Европа, намѣсто да се избѣгнатъ за въ бжджще, напротивъ ще се повтораватъ съ още по страшна ярость — и Българитѣ, които се надѣвахъ да минжтъ отъ робство въ свобода безъ да преминуватъ презъ епоха на възстания, съ прискърбие виждатъ, че не ще могатъ да постигнатъ народното си единство освѣнъ по насилственъ начинъ.

Всичката опасность произлиза отъ това, че Берлинскій Трактатъ е създалъ едно положение съвсѣмъ искусвенно; но Европа която е вече правила подобни опити, трѣбвало би да знае до колко тѣ сж здрави и трайни.

Единството на България трѣбваше толкозъ повече да се упаци, защото странитѣ, които се включаватъ въ Българското Княжество по Санъ-Стефанскій Трактатъ, сж заселени съ Българе не само днесъ но още отъ отдавнашни врѣмена. Тѣзи които претендиратъ че България на Санъ-Стефанскій Трактатъ е една басна, измислена отъ скоро врѣме, се умоляватъ да си даджтъ трудъ да четжтъ поне слѣдуюшитѣ рѣдове на единъ твърдѣ извѣстенъ Историкъ отъ 12-то столѣтие, който е ималъ случай да изучи на мѣстото етнографическитѣ отношения на Балканскій Полуостровъ:

«*Bulgarorum gens* — казва Вилхелмъ Тирскій, — *inculta a tracta septentrionali egressa, a Danubio usque ad urbem regiam et iterum ab eo-*